

Достатня зольність вугілля цього регіону потребує процесу його збагачення. Саме тому у 1979 році збудували центральну збагачувальну фабрику «Червоноградська», що обслуговує усі шахти Львівсько-Волинського басейну, а її терикон – найбільший рукотворний елемент ландшафту в Європі – став джерелом екологічного лиха для прилеглих територій.

Гірничий навчальний полігон

Більше інформації та розташування:

Підземний навчальний полігон Гірничу-економічного коледжу у Червонограді збудований у 1974-1979 роках. Це єдиний діючий на підконтрольній території України об'єкт такого типу.

Полігон імітує високомеханізовані видобувну і проходницьку дільниці з відповідною системою підготовчих та очисних виробок, гірничотранспортним обладнанням, устаткуванням та засобами автоматизації технологічних процесів.

Любителі індустриального туризму мають унікальну можливість відвідати копію справжньої вугільної кopalні, не наражаючи себе на небезпеку, та

наочно ознайомитись з технологіями видобутку «чорного золота».

Більше інформації можна отримати у відділі культури Червоноградської міської ради: +38 (073) 034 58 30

Благодійний фонд
Спадщина.УА

Фото: Svyatodiy, Дослідники Львова / Urban explorers Lviv, ЛОДА

ШАХТАРСЬКА СТОЛІЦЯ

Червоноград – індустріальне серце Львівщини, столиця вугледобувної промисловості західної України і, як зазначено на в'їзному знаку до міста зі сходу – «місто молодості, квітів і праці».

Трансформації провінційного Кристинополя у великий промисловий шахтарський Червоноград передували наукові дослідження геологів Російської імперії початку ХХ століття. У 1930-х роках, опираючись на дослідження російського геолога-тектоніста Михайла Тетяєва, польський геолог-палеонтолог Ян Самсонович написав наукову працю, в якій припустив залягання великої кількості кам'яного вугілля у північній Галичині, в так званому «коліні Бугу». Перші пробні буріння, проведені у 1938 році в околицях Сокала та Тартакова, підтвердили наявність вугленосних горизонтів. Вони розташувались

на площі 5 тис. кв. км уздовж сучасного кордону між Україною та Польщею. Проте роботи були припинені через початок Другої світової війни.

Згідно з офіційною версією, 1951 року уряд ПР ухвалив програму модернізації промисловості, для якої було потрібне пальне, і звернувся до СРСР з пропозицією обміну територіями. Радянський Союз запропонував полякам віддати Забузький округ колишнього Сокальського повіту, де розташовувалася центральна частина Львівсько-Волинського вугільного басейну, в обмін на рівнозначну за площею територію Нижньо-Устріцького району (тодішня Дрогобицька область) з нафтовими родовищами.

Відтак місто Кристинопіль, перейменоване в Червоно-

град, стає центром потужного індустріального регіону. З усіх куточків Радянського Союзу сюди прибували ешелони з робітниками та науковцями розбудовувати шахтарський край.

Розбудова регіону розпочалася у 1955 році з введенням в експлуатацію Добротвірської ТЕС. Електростанція мала забезпечити електроенергією майбутні шахти регіону, а шахти – постачати на ТЕС вугілля. Перше шахтне управління розташувалось у Великих Мостах. У 1957 році почала працювати шахта №2 Великомостівська, через рік – №1 Великомостівська. Загалом, поблизу Червонограда збудували 12 шахт. У наш час працюючих підприємств – 7. Видобуток вугілля відбувається з декількох горизонтів, найглибший з яких 550-580 метрів.

